

МИРЈАНА КОВАЧЕВИЋ

НИЧИЈА ЗЕМЉА*

Ја сам Ана. Удовица, са мноштвом бора које ме плаше. У огледало се не гледам. Носим дугачке капуте и хулахопке испод пиджаме. Стално сам у стању меланхолије. Ваљда ме сећања воде у детињство. Не и у брак. Да ли сам волела свог мужа? Не знам, али волим да причам дуго и са страхом о њему и његовом послу. Он је за мене небитан од када га нема. И од када сам скинула црнину, а нисам је дуго ни носила, отварале су ми се нове даљине. Успомене на прву љубав. Могу и знам. Имам снаге за борбу. Може ми се, тако бар каже кувар на ТВ-у чије емисије волим да гледам. Комшинице ми стално броје црвена крвна зрнца. Некада се загледам кроз прозор и дуго посматрам кола која јуре Булеваром. Имам плаве очи, све ситније, закључујем да сам постала иста као мој покојни отац. Немам самосажалења. Живот носи, јурца овим пределима и гура ме ка непознатом. Али, ходам, не марећи за висок притисак и срчане проблеме. Ујутру не стигнем да попијем кафу. Прво узмем крпу и чистим прашину, затим узмем усисивач и струјим кроз зидове ако уопште живим међу зидовима, а не облацима. Правник сам по струци. Нисам никада довољно добро исказала своје знање у тој области. Нисам амбициозна. Али, јесам радник.

Ја сам Милица. Уседелица. Песникиња која је страшило на ветру или међу стиховима. Немам деце. Немам мужа. Немам себе. Ионако ми је све небитно. Не знам за Смисао. Не знам за корачнице нити кораке. Јурим неким небом, непознатим и плавим. Можда од мене једном постане Жена. Плашим се највише себе. Гурам колица у продавници и трпам храну коју после бацам. Да ли сам уоп-

* Одломак из истоименог рукописа.

ште гладна, некад се питам. Храбрим себе да сам борац у рингу страве са невидљивим непријатељима. Нико никада није прочитао ниједну моју песму. Можда зато што никада није записана. Не верујем у папир. Не верујем у људе. Не тражим ништа. Ни мир. У балону сам који лебди негде између земље и неба. Често сам бесна. Љутим се на себе и људе које срећем, а са којима се не поздрављам. Често нагазим своју Сенку па после плачем данима. Али, нико не види ту мочвару мојих осећања, мисли и покрета.

Ја сам Косара. Имам више од осамдесет година. Обрађујем чокоте свог малог винограда. По цео дан на земљи. Троје деце сам изродила. Сви су сад далеко у топлим домовима. Ја сам у малој собици са једним креветом и шпоретом. Носим наочаре за вид са округлим оквирима. Имам мараму црну на глави. У црном сам џемперу и тешкој црној сукњи. Не жалим се. Не плачем. Не завијам на Месец. Моја деца су отишла од мене. Мајку су заборавила, али ја њих нисам. Сваки дан се молим за њих. За здравље пре свега. Новца имају довољно. Купила сам један трицикл малој прауници и ускоро ћу јој га однети. Жива сам!

Ја сам баба Боса. Имам огромну кућу, плаву, розе и сиву собу. Намештај и све у кући је из Италије. Удата сам за боксера, али ћерка ме туче. Некада ми је то необично јер не очекујем. Паднем на под, а она ме шутира. Волим је. Моје је дете. Стално радим и чистим своје собе, подрум, кухињу и двориште. Све стижем. У гаражи има преко педесет пари ципела. Ниједне не смрде. Осетљива сам на мирисе и прашину. Можда осећам кривицу што нисам родила још једно дете, али сигурно је некада и једно сасвим довољно да би се осетила мајчинска љубав. Имам једну комшиницу. Не одлазим код њих, кућа им је у изградњи. Да ли су срећни као и ми, питам се. Да ли је моја породица срећна? Не спавам са мужем у постељи. Он има своју собу. У неколико соба уопште не улазимо, само их редовно чистим. Гости нам не долазе. Боксер је и јак је, али често је на путу. Нисам никада напуштала своје родно место. Имам жељу да осим ових парфема, гардеробе и сапуна, осетим и мирис свежине једног пријатног јутра.

Ја сам тетка Јелена. Гајим унуку која је пре осамнаесте родила дете. Гајим и праунуче. Ћерка ми је наркоманка. Боде се у вену. У кућу ми долазе различити људи чије изbezумљене очи увек траже још дроге. Моја ћерка се затвори са њима у собу и ту сви спавају. Соба је са тегет зидовима и сребрним звездицама. Тако је она хтела. Спасила сам је затвора. Не знам, успела сам да измолим или

преварим полицију. Страдала је невина девојка. Срећом преживела је силовања и малтретирања. Моја ћерка ме воли. Сада је добра, и не дрогира се. Родила је дете и развела се. Мислим да сам срећна. Дуго сам живела у болу. Кад одем са овога света, ваљда ћу се одморити.

Ја сам Зора. Нимало не живим у складу са својим именом. Кога ја заволим, не праштам му. Газим све пред собом. Заробљена у систем који сам сама створила. Живела сам у дому. Без оца, без мајке. Имам једно дете. Мужа не памтим од када ме оставио због љубавнице. Тежак живот? Никако. Повезала сам се ја са свим мангупима из различитих области. Од улице до високе политике. Имам пријатеље свуда. Пара колико само могу да зажелим. А нисам имала ништа. Сада имам све. Мрзим све. Не плашим се јер нисам нормална. И тако гурам овај живот па докле стигнемо. Имам лепе буљаве плаве очи и високо чело. Не марим за слабе. И ја сам некад била јадна. А данас ? Сви ме моле да дођем код њих на ручак, вечеру. Доносе ми цвеће. И скривене поруке које моје лице открива у разговорима, у ствари су преговори са купцима и продавцима душа. А сви мисле да сам добра и наивна. То је моја игра и моја тајна.

Ја сам сестра Маја. Удата сам за човека друге вере. Мој отац је славио славу и мој деда, и моја покојна бака. Али ја не смем. Не смем ни да поменем своје име које му није по вољи. Шта ћу? Родила сам дете са тим човеком. Волим га. Нисам сама. Живимо далеко. Велике су врућине. Имам довољно новца, али немам слободу. Он има друге жене. Ја се борим са собом да ли да пређем у његову веру. Сигурно би ми било лакше. Или не би. Не знам. Много сам дебела, али нисам ружна. Нисам јадна као што многи мисле. Имам пара, али немам мира.

Ја сам Јована, а ја сам Јела. Ми смо близнакиње. Дошле смо или смо прогнане. Тешко. Саме и без ичије помоћи. Велики град. Велики страх и неизвесност. За хлеб. За кров над главом. Ми много волимо живот. Волимо и наш народ. Али, немамо куда. Сахраните нас једну поред друге. Ми смо у животу имале само једна другу.

Ја сам Славка. Нисам жива. Никада нећу ни бити жива. Постоји само један начин. Молитва за моју душу. И можда ми Господ опрости. Трагична смрт. Само тако кажу. И тако остане записано.

ХОР ЖЕНА

Треба нам земља блага, чудесна и мирна. Да охрабримо срца. Да залечимо ране. Да умиримо савест. Да благодаримо што смо живе. Треба нам земља, љубав у погледима и на уснама. Осмех који благосиља. Треба нам један тренутак у ком ћемо бити срећне. Тренутак када сузе радоснице замениће благи очај са наших лица. Ми можемо бити и боље. Рађати више, радити више, сањати више, певати јаче. Ми можемо певати јаче! Да угушимо све буне, побуне и ратове. Да не сахрањујемо синове, очеве и дечје тек раширене ручице. Земља где је трава тек орошена, Сунце благо, облаци као пуслице што дарујемо. Пуно цветова разлистаних свих боја које око може разликовати. Треба нам загрљај, пољубац, не бајка, не принц, не неустрашивост већ храброст људска. Ми можемо бити све, али никада нећемо бити жене уколико не схватимо да заједно само можемо све!